

Sygn. akt VII U 1473/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: Karol Szwej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 30 sierpnia 2017 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2017 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje prawo do emerytury wcześniejszej z warunków szczególnych odwołującemu się S. J. od dnia (...) r. (daty ukończenia 60 roku życia),

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującego S. J. kwotę 360 złotych (trzysta sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony S. J. w dniu 25 września 2017 roku odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 30 sierpnia 2017 roku, znak: (...), odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury. Wnioskodawca w treści odwołania wskazał, iż organ rentowy niezasadnie nie zaliczył mu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 18 sierpnia 1975 roku kiedy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony. (odwołanie, k. 2 - 3 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 maja 2016 roku, wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko zaprezentowane w decyzji z dnia 30 sierpnia 2017 roku. Organ rentowy wskazał, że do okresu pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresu zatrudnienia od 20 lutego 1987 roku do 2 sierpnia 1988 roku, od 1 lipca 1990 roku do 31 lipca 1990 roku. Ponadto ubezpieczonemu organ rentowy nie zaliczył okresu od 1 września 1972 roku do 19 lutego 1987 roku, od 9 września 1988 roku do 30 czerwca 1990 roku, od 1 sierpnia 1990 roku do 31 lipca 1991 roku, ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 lipca 1991 roku podano, że ubezpieczony wykonywał pracę montera-kierowcy samochodów o tonażu powyżej 3,5 tony, natomiast w rozporządzeniu wymieniona jest jedynie praca kierowców o dopuszczalnym ciężarze masy powyżej 3,5

tony. Organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu do wymaganych 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach 6 lat, 11 miesięcy i 29 dni. (odpowiedź na odwołanie, k. 34 -36 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. urodzony (...), w dniu 2 sierpnia 2017 roku złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę (wniosek o wcześniejszą emeryturę z dnia 2 sierpnia 2017 roku, k. 1 - 4 a.r.). Do wniosku ubezpieczony dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentami potwierdzającymi okresy jego zatrudnienia.

Powyższe skutkowało przeprowadzeniem przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego, w toku którego organ rentowy ustalił, że ubezpieczony nie spełnił przesłanki wynikającej z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udokumentował co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku. Organ rentowy przyjął za udowodnione okresy na dzień 1 stycznia 1999 roku składkowe i nieskładkowe łącznie 26 lat i 24 dni oraz 6 lat, 11 miesięcy i 29 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Uwzględnione okresy pracy w warunkach szczególnych przypadły od 9 grudnia 1991 roku do 31 grudnia 1998 roku, od 2 lutego 1993 roku do 10 lutego 1993 roku, od 11 września 1996 roku do 20 września 1996 roku, od 12 września 1997 roku do 16 września 1997 roku.

W oparciu o tak poczynione ustalenia organ rentowy wydał decyzję z dnia 30 sierpnia 2017 roku, znak: (...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury. (decyzja z dnia 30 sierpnia 2017 roku, k. nienumerowana a.r., hipotetyczne wyliczenie okresu pracy w warunkach szczególnych, k. nienumerowana a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od decyzji z dnia 30 sierpnia 2017 roku czym zainicjował niniejsze postępowanie sądowe. (odwołanie, k. 2 – 3 a.s.)

W toku postępowania ustalono, że S. J. w okresie od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1991 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) (później Przedsiębiorstwo (...) w W. w likwidacji). Od 1 września 1972 roku do 1975 roku odwołujący pobierał naukę w zasadniczej szkole zawodowej przy ww. przedsiębiorstwie, a następnie do końca zatrudnienia kierował samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy. Odwołujący kierował samochodami Z. (...) oraz K. (...). Samochody kierowane przez odwołującego miały ładowność 6 ton i 16 ton. Jako kierowca odwołujący zajmował się wyłącznie kierowaniem tych samochodów. W ramach ww. okresu zatrudnienia odwołujący nie wykonywał jakichkolwiek innych obowiązków. Jeżeli samochód, którym kierował popsuł się wykonywał swoją pracę przy pomocy innego, sprawnego pojazdu ciężarowego. Naprawą samochodów zajmowało się pogotowie techniczne. Ładunkiem i rozładunkiem towaru przewożonego przez ubezpieczonego zajmowały się inne, odpowiedzialne za to osoby. Ubezpieczony kierował samochodami ciężarowymi od 8 do 10 godzin dziennie. Odwołujący w okresie od 20 lutego 1987 roku do 2 sierpnia 1988 roku w ramach zatrudnienia w wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (K. (...) i K. (...)) na terenie ZSRR przy budowie elektrowni atomowej. Odwołujący w miesiącu lipcu 1990 roku przebywał na urlopie bezpłatnym. (świadectwo pracy, k. 9 a.r., lista płac, k. 20 a.r., zeznania świadka Z. K., k. 64 a.s., zeznania świadka E. Z., k. 64 a.s., zeznania świadka H. G., k. 65 a.s., zeznania ubezpieczonego w charakterze strony, k. 65 – 66 a.s., opinia o pracowniku, 22 a.r., legitymacja ubezpieczeniowa, k. 26 a.s., opinia o pracowniku, k. 27 a.r.)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego z akt sprawy, akt emerytalnych jak, również dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony oraz przesłuchania świadka. Dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Strony postępowania nie kwestionowały pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w postaci zeznań świadków oraz odwołującego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Z. K. (k. 64 a.s.), E. Z. (k. 64 a.s.), H. G. (k. 65 a.s.), albowiem zeznania te były spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały, jak też znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem Sądu zeznania świadków były istotnym dowodem w

sprawie, albowiem pozwoliły na ustalenie jakie dokładnie czynności ubezpieczony wykonywał w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...). Dodatkowo Sąd dał również wiarę zeznaniom ubezpieczonego złożonym przez niego w charakterze strony. Zdaniem Sądu zeznania ubezpieczonego znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym i brak było jakichkolwiek podstaw do ich podważenia.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie budził wątpliwości i był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie S. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2017 roku, znak: (...), jest uzasadnione i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 t.j.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. zgodnie z art.196 ustawy - w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn;
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (tj. co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Tym samym na mocy powyższego odesłania co do ubezpieczonego zastosowanie znajduje art. 32 ustawy emerytalnej, w myśl którego ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 natomiast ust. 4 cytowanego artykułu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki na podstawie których tym osobom przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Z tych przyczyn odpowiednie zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43, ze zm.). W myśl § 3 i 4 w/w rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku emerytura przysługuje mężczyźnie zatrudnionemu w szczególnych warunkach, który:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia wynoszący 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego,
- 4) warunki do uzyskania emerytury spełnił do 31 grudnia 2007 roku.

Okres wykonywania tego rodzaju zatrudnienia stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy zgodnie z § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku. Tym samym zgodnie z przepisami § 2 rozporządzenia, tylko praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy może zostać uznana za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Niektórzy ubezpieczeni ubiegający się o świadczenie mają problemy z dostarczeniem wymaganej dokumentacji (zaświadczenia z zakładu pracy potwierdzające zatrudnienie lub pracę w warunkach szczególnych) i w konsekwencji - wobec ograniczonej dopuszczalności zastosowania innych środków dowodowych w postępowaniu przed organem rentowym (np. zeznań świadków czy ogólnych wpisów w książeczce ubezpieczeniowej) – mogą nie nabyć prawa do świadczenia.

Sąd zważył, że w niniejszej sprawie sporny pozostawał charakter prac wykonywanych przez ubezpieczonego od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił, że odwołujący od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1991 roku w Przedsiębiorstwie (...) wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Sąd zaliczając odwołującemu ten okres zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych miał na uwadze treść zeznań świadków, jak i samego odwołującego, z których jednoznacznie wynika, że odwołujący w spornym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy kierował samochodami ciężarowymi Z. i K.. Sąd miał na uwadze, że odwołujący wskazywał, że do 1975 roku uczęszczał do zasadniczej szkoły zawodowej przy (...), jednak jak wynikało ze stanowiska organu rentowego zaprezentowanego w toku niniejszej sprawy, że cały okres od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1991 roku nie został uwzględniony wyłącznie z uwagi na umieszczenie w świadectwie pracy w warunkach szczególnych dodatkowego stanowiska „monter”. W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, że odwołujący w ww. okresie wykonywał wyłącznie pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, która została określona w dziale VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Na marginesie należy wskazać, że nawet jeżeli nie byłoby podstaw do uznania, że odwołujący w okresie nauki w szkole zawodowej wykonywał pracę w warunkach szczególnych, to okres jego zatrudnienia w (...) był na tyle długi, że doliczając go nawet bez okresu nauki do uwzględnionego przez organ rentowy stażu pracy w warunkach szczególnych, byłby wystarczający do spełnienia przez ubezpieczonego spornej przesłanki. Ponadto Sąd uznał, że w okresie od 20 lutego 1987 roku do 2 sierpnia 1988 roku odwołujący wykonywał wyżej opisaną pracę kierowcy również na terenie ZSRR w trakcie budowy elektrowni atomowej. Z opinii pracodawcy załączonej do akt rentowy oraz zeznań samego ubezpieczonego wynika, że odwołujący wówczas kierował wyłącznie samochodami ciężarowymi K. (...) oraz K.(...), tak samo jak w Polsce.

Konkludując, po zsumowaniu okresu od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1991 roku z okresem pracy w warunkach szczególnych, który jako udowodniony przyjął organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję, Sąd przyjął, że ubezpieczony niewątpliwie legitymuje się co najmniej 15-letnim, wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Wobec tego przyznanie mu świadczenia, o które się ubiegał, było możliwe. W związku z powyższym S. J. wbrew stanowisku organu rentowego spełnił wszystkie przesłanki wynikające z § 1 - 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 129 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2. Sąd zważył, że ubezpieczony złożył wniosek o prawo do wcześniejszej emerytury w dniu 2 sierpnia 2017 roku, jednak wiek uprawniający go do świadczenia osiągnął 8 sierpnia 2017 roku. Dlatego też na podstawie powołanego art. 129 ust.1 ustawy, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od daty ukończenia 60 roku życia tj. od dnia 8 sierpnia 2017 roku.

Z tych właśnie przyczyn Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. stosując w tym względzie zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy, zawartą w art. 98 k.p.c. oraz w oparciu o dyspozycję § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku wersji obowiązującej w chwili wniesienia odwołania (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)